

Sum som den, jeg her har nævnt, kan siges, hvad der blev sagt — og med Rette — om de 30 Millioner, at det er for meget at anvende til en enkelt Erhvervsgræn. Jeg synes ikke, at den Sum, hvorom der her er Tale, er større, end at man rolig kan gaa dertil, men jeg vil dog for øvrigt sige, at jeg tror, at man ikke alt for meget bør regne den Sum ud, der gives til en Erhvervsgræn i Forhold til, hvad der gives til en anden. Det gælder nemlig i Statsfundsandet, som i de mindre Samsfund, der høre der ind under, og som i det engeste Samsfund, Familien, at man der ikke bør regne for meget ud, hvad der gives ud til det ene Medlem af Familien i Forhold til, hvad der gives ud til det andet. Forholdet er jo det, at man, under fornødent Hensyn til Evnen til at hde, yder, hvor der er Trang, yder til den, som Forholdene ere imod, til den, som paa Grund af Tidernes Ugunst er sat tilbage, medens den, som har Medbør og blidere Kaar, maa nøjes med mindre og gør det, fordi han ved, at Tidernes Skifte, og at de onde Dage ogsaa kunne komme for ham, da han kan have billigt Krv paa Støtte og Bistand. Det er ogsaa ud fra dette Synspunkt, at der i disse Dage har været talt her i Salen, og det har glædet mig saavel for den Sags Skyld, jeg her har tilladt mig at fremdrage, som ogsaa af Hensyn til andre Forhold; det har nemlig givet mig Haab om, at det høje Ting vil se med Belvilje paa de Forslag, som findes paa Finansloven til Landbrugets Fremme. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne — de ville jo senere blive drøftede — men jeg skal kun nævne en Post her, dels fordi det er en ny Post, og dels fordi jeg tror, at den vil have en ganske overordentlig stor Betydning for vort Land. Det er den Post, der vedrører Mosefagens Fremme. Det er jo saa, at skønt Landbruget i Danmark staar paa et højt Trin i Forhold til Landbruget i vore Nabolande, have vi dog intet rigtigt gjort for Mosefagens Opdyrking. Naar vi se hen til, hvorledes denne Sag fremmes i vore Nabolande, saa viser det sig, at man i Særdeleshed i Tyskland, som begyndte denne Sag, har taget ganske overordentlig store Arealer under Kultur, saaledes at disse, efter at have været næsten uproduktive, nu ere gjorte endog i høj Grad produktive, og det med Omkostninger, som have været forholdsvis smaa. Denne Bevægelse, som rejstes i Tyskland, sprang paa en Maade ganske over vort Fædreland og gik over til vort nordlige Naboland, Sverige, hvor denne Sag ogsaa har gjort ganske betydelige Fremskridt, medens vi med Undtagelse af den mindre Virksomhed, det danske

Hedelsklub har udviklet, have staaet temmelig indifferente over for denne vigtige Sag, og der er dog her i Landet overordentlig meget Moseland, ikke blot i Jylland. Hvis den Tanke, som blev hentet af det ærede Medlem for Ringkøbing Amt's 1ste Valgkreds, kunde blive realiseret, vil egentlig Jylland blive den eneste Del af vort Land, der vil faa Nytte af denne Post, idet det danske Hedelsklub jo blot virker derovre. Da der imidlertid ogsaa er store Mosearealer paa Dørne, mener jeg, at det vilde være urigtigt at lade denne store Sum paa 12,000 Kr. gaa til det danske Hedelsklub, men at den burde anvendes saaledes, at ikke blot Jylland, men ogsaa de andre Landsdele, hvor der er næsten lige saa meget at gøre, kunde nyde godt deraf.

Jeg tillader mig at anbefale denne Post og i al Almindelighed ogsaa de øvrige, der tilsigte Bidrag til Landbrugets Fremme, til det ærede Tings Belvilje, baade de Poster, der allerede ere fremkomne, og de, der have været antydede af tidligere Talere. Det Gode, der vil opnaas ved disse Forslags Fremme, vil blive et dobbelt, idet de baade ville bidrage til Landbrugets Fremme, og — rigtignok indirekte, men alligevel lige føleligt — ville bidrage til Fremme af Erhvervslivet i Byerne. Det er jo saa, at Erhvervslivet netop i de mindre Købstæder paa Grund af de ulykkelige Forhold, som have hersket i Landbruget, har staaet i Stampe i de senere Aar, og jeg kan vel ogsaa sige, at det er gaaet tilbage; det kan derfor sikkert ogsaa trænge til al den Støtte, det kan faa, baade indirekte, saaledes som jeg her har antydet, og ogsaa direkte ved Bevillinger til Industri og Haandværk.

Lohmann: Der er et Par mindre Særbaespørgsmaal, som i høj Grad interessere Befolkningen i min Valgkreds, og som jeg derfor maa gøre mig til Talsmand for her ved Finanslovens 1ste Behandling. Det ser jo ud, som om det er en gammel Tradition, at alle gode Ønsker have Ret til at komme til Orde ved Finanslovens 1ste Behandling, og vi se jo ogsaa Dag efter Dag, at Medlemmerne tale hver i sin Gade, uden at der er noget ledende Motiv, nogen samlende Tanke. Det første af de Spørgsmaal, som interessere Befolkningen i Middelfartkredsen, angaar Etksprestogenes Standsning ved Middelfart Station. Det er et almindeligt Ønske hos Befolkningen der, at Etksprestogene fra København Kl. 9.⁵ Jmd. og Kl. 3.³⁰ Eftm. maatte bringes til at standse ved Middelfart Station for at optage og afsætte rejsende. Spørgsmaalet er